

RECENSION

Jennifer Lawrence och Bradley Cooper

Du gör mig galen!

Originaltitel: **Silver Linings Playbook**
Svensk titel: **Du gör mig galen!**
Regi: **David O. Russell**
Producenter: **Bruce Cohen, Donna Gigliotti m fl.**
Manus: **David O. Russell**
Foto : **Masanobu Takayanagi**
Roller: **Jennifer Lawrence, Bradley Cooper, Robert De Niro, Jacki Weaver, Chris Tucker, John Ortiz m fl.**
USA 2012
Längd: **2 tim 2 min**
Distributör: **Noble Entertainment**

Du gör mig galen! är en film som regissören David O. Russell bara var tvungen att göra. Hans egen son lider av samma depressionsform som Pat – bipolärt syndrom, en psykisk sjukdom och mer och mer utbredd variant av manodepressivitet.

Pat hämtas ut från mentalvården av sin mor. Väl hemma i föräldrahemmet så har han bestämt sig för att återförenas med sin fru. Åtta månader tidigare slog han halv ihjäl fruns älskare efter att ha kommit på dem i duschen. Pats vidskepliga pappa försöker närma sig sin son genom amerikanska fotbollsmatcher på tv. Alla tassar kring sjukdomen och kommer med vita lögnar för att inte Pat ska få återfall. När han träffar Tiffany blir de "partners in misery". Hon har nyligen förlorat sin man i en olycka, Pat kämpar med sin terapi och medicinering. Genremixen blir hemvändarfilm möter *Gökboet*.

Första hälften är suverän men sedan drattar den på halvända. Manusets är initialt som en spännande tennismatch, lika rappt och

maniskt som Pats tillstånd. Sedan läggs ett smashläge upp som träffar oss rakt i ansiktet. Metaforer åt sidan så har Russell aldrig fått ihop en hel klockren film. Många skulle nog hävda att *The Fighter* är en sådan. Handen på hjärtat så var det ju bara en återanvänd Rocky med lite mer socialrealism-skit under naglarna. En nedbantad och Oscarstatyettvärdig Christian Bale till trots.

Den svenska titeln låter som en sinnesslö romantisk komedi. *Silver Linings Playbook* har ett lite mer poetiskt skimmer som tydligen var för kryptiskt för oss svenska biobesökare. Viktigaste är att inte luras för mycket av desperata titelsättare.

Det är frustrerande att se hur *Du gör mig galen!* inte har tillräcklig respekt för sig själv, hur den inte vågar lita på att ett osynligt sjukdomstillstånd kan räcka som dramatisk motor. Utan att toppa med Dirty Dancing-strössel, en gråtande De Niro eller en totalt överflödigt och pinsam scen när Tiffany kommer instormandes mitt i ett familjebråk. Som dysfunktionell familjekrönika funkar filmen helt ok. Även som bitterljuv komedi har den sina glimrande stunder. Det största problemet är att den är slappt skriven (bara en sådan sak som att Chris Tuckers rollfigur ska lära vita att dansa med mer soul), är proppert uramerikansk i sin syn på vissa företeelser och skriker efter att bli tagen på allvar. Cooper och Lawrence är ett suveränt radarpar och det värmer att De Niro faktiskt har valt en intressant rollkaraktär för en gång skull. Den oroliga modern spelas också stabilt av Jacki Weaver.

Allt sopas lite för lättvindigt under mattan för att gömma sig i en ganska självupptagen och sentimental quirkykness. Synd, med tanke på att upptakten skulle kunna gjort filmen till en av årets klokaste och mest rörande.

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN